

Rigsdagstidende.

1852. Forhandlingerne paa Folkethinget. № 63.

Fjerde Sæssion.

22de Møde.

Tirsdagen d. 16. November.

(Forts.)

Indenrigsministeren: Jeg havde besluttet igaar, hvis Forhandlingerne havde været længere, at forelægge det høitærede Thing ganske korteligt mine Anskuelser om det meget omtalte Endringsforslags Stilling til Grundloven. Jeg har ikke været tilstede i Thinget idag, da jeg maatte være inde i det andet Thing; det kan derfor gjerne være, at det, som jeg vilde sige, er blevet sagt af Andre, eller maaskee heller ikke aldeles passer til hvad her idag er yttret; men jeg har ikke villet tilbageholde den Bemærkning, jeg troede at burde gjøre, navnlig som Indenrigsminister, som den Minister, der formelt nærmest har med Grundloven at gjøre.

Det var da ikke blot, som den sidste ærede Taler sagde, imod Thingets sædvanlige Fremgangsmaade, men det var, efter min Mening, reent ud sagt, et Overgreb af Udvalget, da det til Bevillingsen af Mandskab knyttede den omhandlede Betingelse med Hensyn til en Fordeling af samme til det tydske Forbundscontingent. Jeg antager naturligviis, at Thinget kan nægte eller bevilge Udskrivningen; jeg antager, at det ligeledes paa samme Maade, som den ærede sidste Taler sagde, kan nægte eller bevilge Pengene; men jeg antager, at naar Thinget benytter og havde Ret til at benytte Bevillingen saaledes, at det kan knytte dertil hvilken som helst Betingelse, og navnlig en Betingelse, som vedkommer den fremtidige Administration, saa vilde Thinget tiltage sig at regiere, saa rystede Thinget derved det Grundforhold, der gaaer igjennem Grundloven, hvorefter den udøvende Magt skal være hos Kongen og hans Ministre, og ikke hos Thinget. Dertil kommer, at en saadan Indgriben i den fremtidige Administration

dog sædvanligt, og vistnok ogsaa her, kommer til at hvile paa en løs Grundvold (En Stemme: Na nei!). Det er mig ikke bekendt, hvad der har berettiget Udvalget til at forudsætte, at Ministrene skulde tilraade Hans Majestæt paa den Maade, som saa varmt blev angrebet her, at indlemme danske Tropper i tydske Forbundscontingenter, og lade dem benytte saaledes; men det er dog forudsat, og en slig Forudsætning om tilkommende Misbrug er altid en Fornærmelse (Næ: Hør!). Jeg mener, at den store Magt, som ved Grundloven er givet Thinget, vil rettelig blive udøvet, naar Misbrug først foreligger, og man da nægter Bevilling, og derved benyttede den Ret, som Grundloven giver til at bevirke, at der enten maa appelleres til Folket, eller Ministeriet gaae af; men der er en stor Forskiel paa at benytte sin Nægtelsesret, naar man er overbevist om, at Misbrug ere begaaede, og at benytte sin Bevillingsret, for at foreskrive, hvad der skal skee i den fremtidige Administration, idet man forudsætter, at det vil skee, som man kalder et skammeligt Misbrug (Næ: Hør!); og som man kalder en Plet, som Ministeriet aldrig kunde afsvæbte. At forudsætte en saadan Mulighed, og, for at fjerne denne Mulighed, at opfordre Thinget til at tage en Beslutning, det kalder jeg et Overgreb fra Udvalgets Side (Næ: Ja! — Nei! Nei!). Naar Ministeriet har noget Begreb om sin Ære, saa kan Ministeriet ikke taale slige Overgreb — og man synes iøvrigt selv at føle, at man er gaaet for vidt, og nu vilde træde tilbage (Nei!). — Ministeriet kan ikke vige tilbage for Trudsel, hverken for Trudsel med Hensyn til Bevillinger eller for Trudsel med Anklage (Latter).

Sillisch: Jeg er aldeles enig med den ærede Rigsdagsmand for Thisted Amts 2den Valgkreds (Schack) i, at den Myndighed over